

Research Title:	A Critical Study of the Mahachat Sung-sermon from Isaan
Researchers:	Asst. Prof. Dr. Dipti Mahanta Asst. Prof. Dr. Khamhaeng Visuddhangkoon
Department:	Mahachulalongkornrajavidyalaya University Khonkaen Campus
Fiscal Year:	B.E.2550
Research Scholarship Sponsor:	Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ABSTRACT

This research aimed at studying the Isaan Mahachat sung-sermon with three main objectives – i) study the origin and development of the Isaan Mahachat sung-sermon in the socio-historical and religious context; ii) examine the role of Mahachat sung-sermon practitioner monks; iii) analyze certain literary and narratological aspects of the Isaan Mahachat sung-sermon.

From the study, it is clear that the Mahachat sermon, which is well-known throughout Thailand, had originated long time ago and was originally delivered in prosaic form in the Pāli language, which later came to be replaced by Thai and subsequently into Isaan lyric form that began to flourish in the sung-sermon style more than half a century ago. The reason why Thai-Isaan Buddhists are devoted towards this particular sermon is that they have a strong faith in a non-canonical sutta known as Phra Malai Sutta. According to this sutta, whoever listens to all the 13 sections of the Mahachat sermon on a single sitting accrues great merit, leading to a rebirth during the time of the future Buddha, Ariya Mettaiya. The content of Mahachat sermon has never changed, but the way it is delivered has undergone modifications in northeast Thailand from time to time. From a single monk prosaic recitation style, it changed into thirteen monks' recitation of each of the thirteen sections (*kan*) of the sermon. With the passage of time, this style appeared to be longish and practitioner monks began to take up roles as dramatic personae (albeit, no bodily or gestural performance involved except for the vocal rendition in the form of rhythmic narration) to represent the six main characters in the story – King Sonjay, Queen Phusadee, Prince Vessantdorn, Princess Matsi, the royal grandson, Prince Chali and the royal granddaughter, Princess Kanha. At the present scenario, three practitioner monks can take up all the roles and successfully deliver the sermon on a single day in the sung-sermon style which is interesting and appealing to most Isaan people.

Regarding the role of the Isaan Mahachat sung-sermon practitioner monks, it has been found that there are eight major roles viz., propagation of Buddhism,

preservation of indigenous Buddhist oral narrative, drawing people's attention to indigenous Buddhist culture and tradition, contribution towards the preservation of the Isaan language, contextualization of the Jātaka story, uniting village community for merit-making during the *Boon Phavet* ceremony, instilling pride among local people and diversification of creative monastic roles.

In regards to poetic and literary elements, it has been found that the *Rai Yao* composition is predominantly used in the *roi krong* or lyrical version of the Isaan Mahachat sung-sermon text and various figures of speech both of the *tropes* type i.e. related to general meaning of words such as simile, metaphor, hyperbole, paradox, proverb, didactic interpolation, irony, symbol, imagery, foreshadowing, satire, and pathos and *schemes* type i.e. related to form or shape such as alliteration, assonance, internal rhyme, and onomatopoeia, are found in the text. Regarding narratology in the Isaan Mahachat sung-sermon, it has been observed that various devices are employed such as interiorization, serialization, fantasisation, cyclicalisation, elasticisation of time, spatialisation, stylization and improvisation.

ACKNOWLEDGEMENTS

First and foremost, I would like to express my deep gratitude to the Most Venerable Ajarn Phrakhrupalad Suwatanavajirakhun, director of the Buddhist Research Institute, Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Bangkok, for approving my research proposal and providing a research grant for the fiscal year 2007. Without his words of encouragement and the grant it would have been very difficult to undertake this research. I would also like to thank the BRI deputy-director, Ven. Phramaha Lee Lokkhananano for showing interest in the project and Ven. Phrapalad Preecha Chotipanyo for drawing my attention to minute details of the BRI research format. I am most grateful to Venerable Phrakhru Sutasarapimol (Phramaha Phimpha Dhammadinno) and Venerable Phrakhruvinaithorn Bantherng Candasaro for giving their time graciously for extensive interviews. My advisors, Assoc. Prof. Udom Buasri and Asst. Prof. Chob Deesankok have provided with valuable information and timely suggestions. My co-researcher, Asst. Prof. Dr Khamhaeng Visuddhangkoon provided great help in locating research documents, accompanying me to many monasteries that hosted the *Boon Phavet* ceremony and assisting me during the interview sessions. I also owe a deep sense of gratitude to the scholar Phreecha Phinthong, the compiler of the Isan-Thai-English dictionary, which was the only thing I could turn to and rely upon during the extremely laborious act of translating extracts from the Isaan version of the Mahachat sermon. And finally, a word of appreciative thanks to my two little children, Fronk and Frank, for being patient and bearing with Khun Mae's swinging moods and tight schedule. May the Triple Gem bless you both!

Asst. Prof. Dr. Dipti Mahanta

24 January 2010

คำนิยม

การเทศน์มหาชาติถือว่าเป็นกิจกรรมที่ชาวพุทธในประเทศไทยได้ทำเป็นกิจกรรมประจำปีมาตลอด ในภาคอีสานนั้นถือเป็นประเพณีว่า”เดือนสามบุญข้าวจี เดือนสี่บุญพะเหวด”คือเมื่อถึงเดือนสี่คือเดือนมีนาคม ทุกวัดจะต้องพากันจัดงานทำบุญเทศน์มหาชาติ คือนิมนต์พระสงฆ์จากวัดต่าง ๆ มาเทศน์เรื่องเวสสันดรจนจบ ประชาชนก็จะฟังเทศน์กันจนครบ 13 กัณฑ์ โดยมีความเชื่อว่า ถ้าฟังครบก็จะไม่ตกนรก ในขนบในการเทศน์ในแต่ละกัณฑ์นั้นจะมีทำนองแตกต่างกันไป จึงให้อารมณ์ในการฟังทั้งเพลิดเพลิน สนุกสนาน เศร้าโศกและเพลิดเพลินยินดีละกันไป กัณฑ์ที่ชาวอีสานนิยมฟังมาก ๆ ก็คือ ชูชก กุมาร มัทรี โดยเฉพาะกัณฑ์มัทรีนั้นถือว่าเป็นสุดยอดของการเทศน์มหาชาติ ชาวอีสานเรียกติดปากว่า “เทศน์มะที” จะต้องนิมนต์พระนักเทศน์เสียงดีและเทศน์ได้อย่างไพเราะ มาเทศน์เป็นพิเศษ คนจึงจะหลั่งไหลมาฟังเทศน์กันมากมาย การเทศน์จะต้องมีทำนองเล่นเสียงเล่นคำที่เกินไปจากคำราบ้างก็มี แต่ถือเอาสร้อยไพเราะเป็นหลัก เรียกการเทศน์แบบนี้ว่า “เทศน์เสียง” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของวัฒนธรรมการเทศน์ของชาวอีสาน แต่เรื่องนี้น้อยคนนักจะรู้ว่ามันเกิดขึ้นมาอย่างไร มีบทบาทต่อวิถีชีวิตชาวอีสานขนาดไหน และการวิเคราะห์ถ้อยคำต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการเทศน์ที่เพื่อให้เกิดอารมณ์สุนทรีย์ได้อย่างไร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คิปปติ มหันตะ ได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องนี้อย่างละเอียดในภาคภาษาอังกฤษ ซึ่งตนเองถนัด ซึ่งยากนักที่จะหานักวิจัยที่ทำได้ นอกจากงานนี้จะเป็นงานเชิงวิชาการแล้ว ชาวไทยหรือพระสงฆ์ไทยจะได้เห็นวิธีเสนองานวิจัย และการใช้คำ ใช้ภาษาในการวิเคราะห์ ตลอดจนการใช้ไวยากรณ์ในภาษาที่ถูกต้องด้วย ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาอังกฤษอย่างมากด้วย ข้าพเจ้าได้อ่านตลอดแล้ว รู้สึกชื่นชมต่อความพยายามของผู้วิจัยที่ได้ทำงานนี้จนสำเร็จ ซึ่งจะมีผลต่องานอื่น ๆ ที่เธอตั้งใจจะทำในมุมมองของอีสาน จึงหวังว่างานชิ้นนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการวิจัยของ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในภาพรวมและโดยเฉพาะในส่วนของวิทยาเขตขอนแก่นได้เป็นอย่างดี

รองศาสตราจารย์อุดม บัวศรี

ผู้เชี่ยวชาญพิเศษประจำ ม.จ.ร. วิทยาเขตขอนแก่น

3 พฤศจิกายน 2553

Contents

	Page
<i>Abstract</i>	i
<i>Acknowledgements</i>	iii
<i>Forward (in Thai)</i>	iv
<i>Contents</i>	v
Chapter 1 INTRODUCTION	1
1.1 Background and rationale	1
1.2 Objectives of the research	4
1.3 Scope of the research	4
1.4 Methodology and research tools	4
1.5 Literature review	5
Chapter 2 TRACING THE HISTORY OF SERMON	23
2.1 General information about sermon	23
2.2 Origin of sermon	23
2.3 Five ways to preach or deliver sermon	25
2.4 Admirable qualities of the sermonizer	26
2.5 Techniques of sermonizing	27
2.6 Purpose of delivering sermon	28
2.7 Benefits derived from listening to sermons	29
2.8 Types of sermon	29
2.9 Characteristics and method of sermon	32
2.10 General sermon (<i>kan thet thuapai</i>)	33
2.11 Composite factors of general sermon	33
2.12 Steps in general sermon delivery	35

2.13 The Mahachat sermon	41
2.14 Composite factors of the Mahachat sermon	43
2.15 Procedural steps in the Mahachat sermon	47
2.16 Procedural steps in the Isaan Mahachat sermon	54
2.17 Changes and modifications in the Isaan Mahachat sermon	61
Chapter 3 APPLIED SUNG-SERMON IN ISAAN	69
3.1 Origin of the Isaan applied sung-sermon	69
3.2 Thet Mahachat	70
3.3 Story-based sermon	71
3.4 Composite factors of applied sermon	77
3.5 Process and procedural method of the Isaan applied sermon	79
Chapter 4 THE ROLE OF MAHACHAT SUNG-SERMON PRACTITIONER MONKS IN ISAAN	82
4.1 Propagation of Buddhism	83
4.2 Preservation of indigenous Buddhist oral narrative	84
4.3 Drawing people's attention to indigenous Buddhist culture and tradition	85
4.4 Contribution towards the preservation of the Isaan language	85
4.5 Contextualization of the Jātaka Story	86
4.6 Uniting the village community for merit-making during the Boon Phavet ceremony	87
4.7 Instilling pride among local people	88
4.8 Diversification of creative monastic roles	88
Chapter 5 VERSIFICATION IN THE ISAAN MAHACHAT SUNG- SERMON	91
5.1 Internal rhyme in the Isaan Mahachat sung-sermon text	93
5.2 External rhyme in the Isaan Mahachat sung-sermon text	97

5.3 Common rhyme and category rhyme	99
5.4 Tone variant rhyme	103
5.5 Alliteration and assonance	104
5.6 Characteristic of versification	108
Chapter 6 AN ANALYSIS OF FIGURES OF SPEECH IN THE ISAAN MAHACHAT SUNG-SERMON	111
6.1 Simile	112
6.2 Metaphor	115
6.3 Hyperbole	116
6.4 Paradox	117
6.5 Proverb	119
6.6 Didactic interpolation	121
6.7 Irony	127
6.8 Symbol	133
6.9 Imagery	134
6.10 Satire	137
6.11 Pathos	138
6.12 Alliteration	140
6.13 Assonance	142
6.14 Onomatopoeia	144
Chapter 7 NARRATOLOGY IN THE ISAAN MAHACHAT SUNG- SERMON	146
7.1 Interiorisation	147
7.2 Cyclicalisation	148
7.3 Serialisation	148
7.4 Elasticisation of time	149

7.5 Spatialisation	149
7.6 Fantatisation	150
7.7 Stylisation	150
7.8 Improvisation	151
7.9 Contextualisation	152
Chapter 8 CONCLUSION	154
8.1 Concluding remarks	154
8.2 Suggestions	157
Bibliography	160
Appendix 1 Translation of Chapter One and Two of the Text	164
Appendix 2 Interview questions to sung-sermon practitioner monks	177
Supervisory Committee	180
Researcher's Biodata	181
Co-researcher's Biodata	186
Research Dissemination Record	189